

Պարույր Սևակ

Կարկաչող լույսերը

Մթնեց:

Այնպես, որ չեն տեսնում

Նույնիսկ ոտներն իմ սեփական:

Ու ներքնաձիգ գետակն է լոկ

Մթան շունչը ձայնագրրում

Ուղղահայաց այս քարափի

Եվ անսաղարթ այս ծառերի բնի վրա:

Գիշերվա մեջ այս ծովական

Երևում են լոկ լեռների մեջքերը գորշ՝

Կետ ձկան պես.

Հեքիաթական ինչ-որ ուժով

Կարծես դյուրվել-կախարդվել է

Մշտախաղաց օվկիանոսը՝

Իր փոքր ու մեծ ալիքներով քարացել է ու մնացել

Մի վիթխարի

Միջահատված-գատված գանգի ուղեղի պես.

Ո՛չ մի շարժում,

Ո՛չ մի խայտանք:

Ես չգիտե՛մ, իսկ ո՞վ կասի,

Թե առավել սարսափելին ի՞նչն է կյանքում.

Անշնչացած օվկիանո՞սը,

Թե՞ քարացած ուղեղն արդյոք՝
Նույնքան խայտուն ու բազմալիք...
Մթան ահը
Գերաճում է ու դառնում է սպառնալիք,
Եվ հատուկենտ խեղճ լույսերի լեզուն ճարտար
Կապ է ընկնում.
Ձիգ ժամերով
Կակագում են նրանք միշտ նո՛ւյն վանկի վրա,
Ինչպես ինքըս,
Երբ ուզում են
Իմ հարագա՛տ հորն ու մորը թունդ հայհոյել՝
Իմ այս իզո՛ւր շիտակության,
Իմ անօգո՛ւտ այս տաքության,
Իմ սիրո այս անտակությա՛ն,-
Իմ այս հիմար
Կյանքի՛ համար,
Որ այլ բան չէ, եթե կուզեք,
Քան կույրերին... հեռուստացույց նվիրելը:

19.III.1964թ.

Դիլիշան